

NOVÝ PŘÍPAD DETEKTIVŮ BALLARDOVÉ A BOSCHE

MICHAEL CONNELLY

POUŠTNÍ HVĚZDA

NA NĚKTERÉ ZLOČINY
NEJDE
ZAPOMENOUT.

JINÉ NELZE
NIKDY ÚPLNĚ
ODPUSTIT.

„OD JEDNOHO Z NEJLEPŠÍCH SOUČASNÝCH
AUTORŮ DETEKTIVNÍCH THRILLERŮ“
DAILY MAIL

POUŠTNÍ HVĚZDA

Michael Connelly

POUŠTNÍ
HVĚZDA

sloart

Copyright © Hieronymus, Inc. 2022
Translation © Jiří Kobělka 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2023
Z anglického originálu *Desert Star* přeložil Jiří Kobělka
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0722-8
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

*Na památku Philipa Spitzera,
který věřil v Harryho Bosche*

ČÁST I

KNIHOVNA
ZTRACENÝCH
DUŠÍ

1

Bosch už měl tabletky srovnané na stole. Právě si naléval do sklenice minerálku, když zazvonil domovní zvonek. Bosch se posadil ke stolu a přemýšlel, že nebude reagovat. Dcera měla klíč, takže nikdy nezvonila, a on nikoho nečekal. Určitě je to podomní prodejce nebo některý soused, přičemž on už žádné sousedy neznal. Připadalo mu, že se celá čtvrt jednou za pár let kompletně obmění, a po více než třiceti letech už ho přestalo bavit neustále se seznamovat a zdravit s novými sousedy. Navíc ho docela bavilo hrát roli potrhlého expolicisty, jehož se lidé bojí oslovit.

Jenže pak přišlo druhé zazvonění, které doprovodil hlas volající jeho jméno. Bosch ten hlas znal.

„Harry, vím, že jsi tam. Máš vepředu auto.“

Bosch otevřel zásuvku ve stole. Obsahovala plastové příbory, ubrousky a jídelní hůlky, které mu zbyly z různých jídel ze stánků. Shrnul tabletky do zásuvky a zavřel ji. Teprve pak vstal a zamířil ke dveřím.

Na horním schodu stála Renée Ballardová. Bosch se s ní neviděl skoro rok. Přišla mu hubenější, než si ji pamatoval. Podle vybouleného saka na jednom boku poznal, že má u sebe služební zbraň.

„Ahoj, Harry,“ řekla.

„Ty jsi ostríhaná,“ reagoval Bosch.

„Jo, už nějaký ten pátek.“

„Co tady děláš, Renée?“

Ballardová se zamračila, jako by čekala vřelejší přivítání. Bosch ale nechápal, proč by měla, vzhledem k tomu, jak loni všechno dopadlo.

„Finbar,“ řekla.

„Co?“

„Ty víš co. Finbar McShane.“

„Co je s ním?“

„Pořád běhá po svobodě. Někde. Chceš se mnou zkusit s tím něco udělat, anebo se chceš dusit vlastním vztekem?“

„O čem to mluvíš?“

„Když mě pustíš dál, tak ti to řeknu.“

Bosch zaváhal, ale pak ustoupil a zdráhavým zvednutím ruky ji uvedl do domu.

Ballardová vešla dovnitř a postavila se kousek od stolu, kde Bosch před chvílí seděl.

„Žádná hudba nebude?“ zeptala se.

„Dneska ne,“ odpověděl Bosch. „Tak co ten McShane?“

Ballardová dala kývnutím najevo, že rozumí, a rovnou přešla k věci.

„Nechali mě šéfovat odloženým případům, Harry.“

„Pokud vím, tak oddělení otevřených nevyřešených případů kompletně zrušili. Prý je důležitější dostat policajty do ulic.“

„To je fakt, ale věci se mění. Vedení se dostalo pod tlak, aby na vychladlých případech dělalo dál. Víš, kdo je Jake Pearlman, že jo?“

„Městský radní.“

„Jo, a mimochodem za tvůj okrsek. Kdysi dávno mu zavraždili mladší sestru. Případ se nikdy nevyřešil. Nedávno ho zvolili do rady a on při té příležitosti zjistil, že oddělení bylo v tichosti zrušeno a nikdo se starými případy nezabývá.“

„A dál?“

„Vytušila jsem šanci a oslovila jsem kapitána s návrhem: odejdu z Divize loupeží a vražd, obnovím oddělení otevřených nevyřešených případů a budu dělat na starých věcech.“

„Sama?“

„Ne, proto jsem tady. Na devátém patře souhlasili: jeden detektiv v aktivní službě – to jako já – a zbytek zálohy, dobrovolníci a smluvní spolupracovníci. Tenhle model jsem nevymyslela já. Jiné policejní sbory ho už pár let používají a opravdu objasňují případy. Je to dobrý model. Vlastně mě napadl ve chvíli, kdy jsem si vzpomněla, jak jsi dělal pro San Fernando.“

„Takže ty chceš, abych v téhle... jednotce, nebo jak tomu chceš říkat, pracoval s tebou? Ale já záloha být nemůžu. Neprošel bych fyzickými testy. Zaběhnout patnáctistovku pod deset minut? Na to zapomeň.“

„Jasně, takže bys byl dobrovolník nebo bychom podepsali smlouvu. Vytáhla jsem si všechny vyšetřovací spisy ke Gallagherovi. Šest spisů ke čtyřem vraždám – určitě toho máme víc, než kolik sis toho stihl odnést s sebou. Mohl bys zase začít dělat na McShaneovi, tentokrát oficiálně.“

Bosch o tom chvíli přemýšlel. McShane zlikvidoval v roce 2013 celou rodinu Gallagherových a pohřbil je v poušti. Boschovi se to však nikdy nepodařilo dokázat. A pak odešel do výslužby. Za téměř třicet let práce na vraždách samozřejmě nevyřešil všechny případy, které mu přidělili. Žádný vyšetřovatel vražd neměl stoprocentní bilanci. Jenže tady šlo o celou rodinu. Když od policie odcházel, tenhle nedotažený rest ho štval ze všech nejvíc.

„Víš, že jsem odtamtud neodešel v dobrém,“ prohlásil. „Odešel jsem dřív, než mě stihli vyhodit. A pak jsem je zaloval. Nikdy mě mezi sebe nepustí.“

„Jestli máš zájem, tohle vůbec nemusíš řešit,“ odpověděla Ballardová. „Než jsem za tebou přijela, se všemi jsem si to vyjasnila. Je tam teď nový kapitán a úplně jiná sestava. Když mám být upřímná, Harry, tak tě tam moc lidí ani nezná. Jak dlouho jsi pryč, pět let? Šest let? Za tu dobu se všechno úplně změnilo.“

„Ale na devátém si mě určitě pamatují.“

Na devátém patře Policejní administrativní budovy měl kancelář policejní náčelník i velitelé většiny útvarů losangeleské policie.

„Hele, my v PAB vůbec nejsme,“ prohlásila Ballardová. „Sídlíme ve Westchesteru v budově nového archivu. Takže jsme stranou politiky a zvědavých očí.“

Tohle Bosche zaujalo.

„Šest spisů,“ pronesl zadumaně.

„Leží naskládané na prázdném stole s tvou jmenovkou,“ kula železo Ballardová.

Když Bosch odcházel do výslužby, vzal si s sebou kopie mnoha dokumentů k tomuto případu – chronologickou kartou a všechny zprávy, které pokládal za nejdůležitější.

V důchodu pak na případu občas pracoval, ale musel si přiznat, že se nikam nedostal, a Finbar McShane si stále někde užíval života na svobodě. Bosch proti němu nikdy žádný přesvědčivý důkaz neodhalil, ale instinkt i srdce mu napovídaly, že pachatelem je právě tento muž. Ty vraždy spáchal on. Nabídka Ballardové ho tudíž lákala.

„Takže bych se vrátil a pracoval bych na případu rodiny Gallagherových?“ ujistil se.

„Totiž... jo, dělal bys na tomhle,“ odpověděla Ballardová. „Ale potřebovala bych, aby ses věnoval i jiným věcem.“

„Vždycky je tu nějaké ‚ale‘.“

„Potřebuju vykázat nějaké výsledky. Ukázat jim, jak moc se pletli, když oddělení rozpustili. Případ Gallagher si vyžádá spoustu práce – už jen pročíst šest spisů dá člověku pěkně zabrat –, a navíc u něj nemáme žádné vzorky DNA ani otisky prstů. Budeš s ním mít hromadu chození, což mi vůbec nevadí, ale mezitím potřebuju objasnit pár jiných případů, abych odůvodnila existenci oddělení a umožnila ti dělat na Gallagherovi dál. Bude to problém?“

Bosch zpočátku neodpověděl. Přemýšlel, jak ho Ballardová před rokem podtrhla. Znechuceně tehdy od policie odešla, protože ji strašně štvalo politikaření, byrokracie, předsudky vůči ženám a spousta dalších věcí, a dohodla se s Boschem, že si spolu založí soukromou detektivní agenturu. Jenže pak mu oznámila, že se do LAPD vrací, protože se nechala zlákat nabídkou policejního náčelníka, aby si sama vybrala pozici, na které bude chtít pracovat. Ballardová se rozhodla pro Divizi loupeží a vražd, čímž z jejich plánovaného partnerství sešlo.

„Abys věděla, zrovna jsem se tehdy začal poohlížet po kancelářských prostorách,“ řekl Bosch. „Našel jsem krásnou dvoukancelář v jednom baráku kousek za Hollywoodským sportovním klubem.“

„Hele, Harry,“ reagovala Ballardová, „za to, jak jsem to tehdy vyřešila, už jsem se ti omluvila. A jestli tě to zajímá, tak jsi za to částečně mohl i ty.“

„Já? To je nesmysl.“

„Ne. To tys mi řekl, že je vždycky lepší zkusit změnit nějakou organizaci zevnitř než zvenčí. A já jsem na tvoje slova dala. Takže mi to klidně vyčítej, jestli ti to udělá radost, ale já jsem jen dala na tvoji radu.“

Bosch zavrtěl hlavou. Nevzpomínal si, že by jí něco takového řekl, ale musel si přiznat, že tento názor opravdu zastává. Každopádně ho takto formuloval před svou dcerou, když po nedávné vlně protestů a nenávisti vůči policistům váhala, jestli má vůbec k policii nastoupit.

„Dobře, tak jo,“ řekl nakonec. „Jdu do toho. Dostanu odznak?“

„Ne, odznak ani zbraň nedostaneš,“ odpověděla Ballardová. „Ale dostaneš stůl se šesti spisy. Kdy můžeš nastoupit?“

Bosch si náhle vzpomněl na hromadu tabletek, které ještě před pár minutami ležely seřazené na stole.

„Kdykoliv budeš chtít,“ odvětil.

„Fajn,“ řekla Ballardová. „Takže se uvidíme v pondělí. Dole pro tebe budou mít propustku a během dne ti vyřídíme policejní průkaz. Musí si tě vyfotit a sejmout ti otisky.“

„Je ten stůl u okna?“

Bosch se při této otázce usmál. Ballardová nikoliv.

„Nezkoušej to na mě,“ řekla.

2

Ballardová seděla u stolu a sestavovala návrh rozpočtu na analýzy DNA, když jí zazvonil telefon. Byl to uniformovaný policista od přepážky dole.

„Mám tady nějakého člověka, který tvrdí, že by tu měl mít propustku. Někaký Heron..., Her..., neumím to vyslovit. Příjmení je každopádně Bosch.“

„Omlouvám se, zapoměla jsem mu ji vystavit. Dejte mu zatím propustku pro návštěvy a pošlete ho za mnou. Bude tady pracovat, takže mu pak musíme vyřídit průkaz. A to křestní jméno je Hieronymus. Jak ten malíř.“

„Dobře, posílám ho k vám.“

Ballardová odložila telefon a vstala, aby se s Boschem přivítala u vchodu do archivu, přestože věděla, že bude ze zmatků na přepážce otrávený. Když dorazila ke vchodu a otevřela dveře, Bosch stál dva metry před ní a prohlížel si zeď nade dveřmi. Ballardová se usmála.

„Co myslíš?“ poznamenala. „Ten nápis jsem jim nařídila já.“

Vyšla na chodbu, aby se rovněž mohla otočit a podívat se na nápis nade dveřmi.

ODDĚLENÍ OTEVŘENÝCH NEVYŘEŠENÝCH PŘÍPADŮ

Bud' záleží na každém, nebo na nikom.

Bosch zavrtěl hlavou. Zásadou, že *bud' záleží na každém, nebo na nikom*, se řídil při práci detektiva, ale bylo to i jeho osobní životní krédo. Nebyl to žádný reklamní slogan, a už vůbec ne takový, který by Bosch chtěl vidět nastříkaný na zdi. Tohle člověk musel cítit, mít to v sobě. Nedalo se mu to vnutit, ba ani ho to naučit.

„No tak, potřebujeme mít nějaké motto,“ vysvětlila Ballardová. „Nějaký kodex. Chci, aby lidi, kteří tady pracují, měli nějakého společného ducha. Však my jim všem ukážeme.“

Bosch neodpověděl.

„Tak pojďme dovnitř, ukážu ti, co a jak,“ řekla Ballardová.

Provedla Bosche kolem recepčního pultu, za nímž se táhlo několik řad knihovnických regálů s vyšetřovacími spisy seřazenými podle roku a čísla případu. Prošli uličkou nalevo od regálů a ocitli se v oficiálních prostorách nově ustaveného oddělení otevřených nevyřešených případů. Stálo zde celkem sedm stolů oddělených společnými příčkami – po třech na každé straně plus jeden na konci.

Dva stoly byly právě obsazené a nad okrajem příček byly vidět hlavy vyšetřovatelů. Ballardová se zastavila u kukaně na konci jedné trojice stolů.

„Já sedím tady,“ řekla. „A tobě jsem vyhradila místo zde.“

Ukázala na kukaň, která měla společnou příčku se stolem Ballardové, a Bosch se do ní přesunul. Také Ballardová vstoupila do své kukaně a opřela si lokty o horní okraj příčky, aby viděla na Boschův stůl. Na dvou hromádkách, jedné větší a druhé menší, už tam stály naskládané vyšetřovací spisy.

„Ten velký komínek je Gallagher – to jsi určitě poznal.“

„A tohle?“

Bosch otevřel horní spis z menší hromádky.

„To je moje návnada,“ odpověděla Ballardová. „Sarah Pearlmanová. Chci, aby ses nejdřív podíval na tohle.“

„Sestra radního,“ poznamenal Bosch. „Copak ty už ses na to nedívala?“

„Dívala a vypadá to dost beznadějně. Ale chtěla bych, aby ses na to ještě mrkl ty – než zajdu za radním a oznámím mu špatnou zprávu.“

Bosch přikývl.

„Mrknu se na to,“ slíbil.

„Ale než se pustíš do práce, seznámím tě ještě s Lilií a Thomasem,“ řekla Ballardová.

Zamířila na konec skupiny stolů. V posledních dvou kukaních seděli muž a žena, kteří vypadali na pětapadesát až šedesát let. Ballardová stála blíž u muže a během představování mu položila ruku na rameno. Z obou čísel profesiona-

lita. Muž měl sako přehozené přes opěradlo židle, ale uzel kravaty měl pevně utažený. Měl tmavé vlasy, knír a na očích brýle s půlobroučkami. Také žena byla tmavovlasá a měla i tmavou pleť. Oblečená byla přesně tak, jak se vždy oblékala i Ballardová – měla na sobě kalhotový kostým s bílou halenkou. Na klopeč saka měla připíchnutý odznáček s americkou vlajkou a Bosche napadlo, že tento doplněk má možnost odrážet všetečné otázky, jestli je cizinka.

„Tohle je Thomas Laffont, který k nám nastoupil minulý týden,“ řekla Ballardová. „Dříve pracoval v FBI a já jsem ho dala dohromady s Lilií Aghzafiovou, která dvacet let dělala u metropolitní policie ve Vegas, než zatoužila po oceánu a odjela na penzi sem. Tom s Lilií právě procházejí případy a hledají vhodné kandidáty pro genetickou genealogii, která je teď, jak jsi možná slyšel, u vychladlých případů velkým hitem.“

Bosch si s oběma vyšetřovateli podal ruce a kývl.

„A tohle je Harry Bosch,“ představila ho Ballardová. „Bývalý detektiv LAPD. On sám sebe vychvalovat nebude, takže to udělám za něj. Patřil k zakládajícím členům původního oddělení otevřených nevyřešených případů a dá se říct, že na vraždách strávil víc času než kdokoliv jiný v celé policii.“

A pak už se Ballardová dívala, jak Bosch nemotorně zvládá úvodní seznámení a zdvořilostní konverzaci. K FBI choval odedávna nedůvěru a příliš se mu to nedařilo skrývat. Nakonec ho Ballardová zachránila, když ho odvedla zpátky k jeho pracovní stanici a řekla Aghzafiové s Laffontem, že musí se „zelenáčem“ ještě něco probrat.

Jakmile se ocitli na druhé straně místnosti, zamířili do svých kukaní a Ballardová se opět naklonila přes přepážku, aby na Bosche během řeči viděla.

„No páni,“ řekla. „Až teď jsem si všimla, žeš shodil ten pornoknírek. To sis ho oholil po našem posledním rozhovoru?“

Byla si jistá, že ano. Kdyby ho Bosch neměl už tehdy, určitě by si toho všimla. Bosch zčervenal a zabloudil pohledem k protější straně sálu, aby zjistil, jestli její poznámku zaregistrovali Aghzafiová s Laffontem. Nato si přejel palcem a ukazováčkem přes horní ret, jako by se chtěl ujistit, že už opravdu žádný knír nemá.

„Bělal mi,“ prohlásil.

Žádné další vysvětlení nenabídl, ale Ballardová dobře věděla, že mu knírek bělal už předtím, než se s ním vůbec seznámila.

„Maddie to určitě potěšilo,“ poznamenala.

„Ještě to neviděla.“

„A jak se vlastně má?“

„Pokud vím, tak dobře. Hodně pracuje.“

„Slyšela jsem, že ji rovnou z akademie poslali na Hollywoodskou divizi. Šťastné to děvče.“

„Jo, dělá tam odpolední. Hele, to genealogické tentononc, jak to vlastně funguje?“

Ballardová poznala, že Boschovi nejsou osobní dotazy příjemné a chytá se čehokoliv, jen aby mohl změnit téma.

„S tímhle si nebudeš muset lámat hlavu,“ odpověděla.

„Je to užitečná a právoplatná metoda, ale stejně jako každá věda to něco stojí. Je to jedna z věcí, kde musím pečlivě vybírat. Dostali jsme grant od Nadace Ahmansonových, která to tady celé zaplatila, ale kompletní genetická analýza přijde u externí firmy zhruba na osmnáct tisíc. Takže musíme dobře zvažovat, co na ni pošleme. Vyčlenila jsem na to Toma s Lilií, plus dalšího vyšetřovatele, se kterým se nejspíš seznámíš zítra. Na běžnou analýzu DNA máme bianko šek, protože se provádí u nás – stačí se postavit do fronty a čekat. Ale každý měsíc mám jednoho žolíka, kdy můžu předběhnout ostatní a nechat si udělat rozbor přednostně. Dal mi ho náčelník. A taky nám vyhradil jednu laborantku, která pracuje výlučně pro nás.“

„To je od něj hezké.“

„To jo, ale vraťme se k tvému zaučování. Po našich zálohách a dobrovolnících vyžaduju, aby mi věnovali nejmíň jeden den týdně. Většina jich dělá víc, ale já se je snažím trochu usměrňovat tak, aby tady byl od pondělka do čtvrtka vždycky aspoň jeden. Já jsem tady každý den, Tom s Lilií chodí v pondělky, v úterý jsou tu Paul Masser a Colleen Hatterasová, Lou Rawls dochází ve středu, no a ty... Přiradila bych ti čtvrtky, ale je mi jasné, že tady beztak budeš mnohem častěji. Stejně jako většina lidí.“

„Lou Rawls... On se fakt jmenuje takhle?“

„Ne. A není to ani zpěvák, ani černoš. Ve skutečnosti se jmenuje Ted Rawls, ale po deseti letech u policie prostě

nemohl tuhle očividnou přezdívkou nedostat. Někteří lidi ho dodnes oslovují ‚Lou‘ a jemu se to zjevně líbí.“

Bosch přikývl.

„Ale měl bys vědět jednu věc,“ pokračovala Ballardová, předklonila se a ztlumila hlas tak, že sotva pronikl za příčku. „Rawlse jsem si nevybrala já.“

Bosch se i s židlí přisunul blíže ke stolu, aby lépe slyšel a zmenšil jejich důvěrnou bublinu.

„Jak to myslíš?“ zeptal se.

„Žádostí o práci u nás je víc než volných míst,“ odpověděla Ballardová. „Náčelník mi dal s výběrem volnou ruku, takže jsem si sem vzala, koho jsem chtěla, ale Loua Rawlse si vybral Pearlman.“

„Ten radní.“

„Trochu se chová, jako by mu to tady patřilo, on i šéf jeho kanceláře. Samozřejmě mu jde o sestru, ale taky mu jde o politiku. Míří výš než do městské rady a úspěch našeho oddělení mu může v kariéře docela pomoci. Takže mi sem šoupl Rawlse a já jsem se s tím musela smířit.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel a myslím, že o chlapovi s touhle přezdívkou bych věděl. Ten asi nedělal v LAPD, vid’?“

„Ne, pracoval v Santa Monice, ale to už je patnáct let, takže nám příliš k užítku není. Pořád ho musím vodit za ručičku, ale ještě horší je, že od něj jdou informace přímo k Pearlmanovi s Hastingsem.“

„Kdo je Hastings?“

„Nelson Hastings, šéf Pearlmanovy kanceláře. Tihle tři jsou něco jako nejlepší kámoši. Rawls odešel z policie v Santa Monice po deseti letech služby a dal se na podnikání. Tohle je pro něj jen bokovka.“

„A v čem podniká? Dělá soukromé očko?“

„Ne, normálně v byznysu. Vlastní hromadu výdejních míst. Jeho klienty jsou kurýrní služby, UPS, FedEx a tak dále. Má výdejny po celém městě a zjevně se mu hodně daří. Jezdí v luxusním autě a bydlí v domě v Santa Monice, v té nóbl čtvrti s ulicemi pojmenovanými podle slavných univerzit. A taky bych si tipla, že patří k hlavním sponzorům Pearlmanovy kampaně.“

Bosch přikývl. Bylo mu to jasné. Něco za něco. Ballardová se odtáhla od příčky a posadila se, protože jí došlo, že

by si jejich šuškáni mohli Laffont s Aghzafiovou všimnout. Stále však nad příčkou viděla Boschovy oči. Další rozhovor už vedli normálním tónem.

„Zítřka se seznámíš s Paulem a Colleen,“ pokračovala. „Oba jsou solidní. Masser je bývalý asistent státního zástupce, který pracoval na závažných trestných činech, takže nám hodně pomáhá se soudními příkazy k prohlídkám, s právními otázkami a s vymyšlením strategií. Je příjemné mít ho tady a nemuset se s každým dotazem obracet na státní zástupitelství.“

„Myslím, že si na něj vzpomínám,“ podotkl Bosch. „A Hatterasová?“

„Ta u policie nikdy nepracovala. Dělá nám genealogii a funguje jako náš ‚občanský detektiv‘, jak se teď říká.“

„Takže amatérka. To jako fakt?“

„To jako fakt. Je to skvělá internetová řešeršérka, přičemž většina genetických věcí se řeší přes internet. IGG – víš, co to je, že jo?“

„Eh...“

„Investigativní genetická genealogie. Odešleš DNA podezřelé osoby do aplikace GEDmatch, která má přístup k řadě různých databází, posadíš se a čekáš na shodu. Určitě to znáš. U vyšetřování odložených případů zaznamenávala tahle metoda obrovský rozmach, jenže pak se do toho vložili bojovníci za ochranu soukromí. Dneska už má jen omezené využití, ale pořád je to užitečný zdroj.“

„Takhle dopadli Zabijáka z Golden State, že jo?“

„Přesně tak. Odešleš DNA a při troše štěstí ti vypadnou odkazy na příbuzné. Tamhle bratranec ze čtvrtého kolena, onde brácha, o kterém nikdo nevěděl. Zbytek už je jen sociální inženýrství. Navážeš s těmi lidmi kontakt a postupně sestavíš rodokmen v naději, že tě některá větev dovede k pachateli.“

„A na tohle používáš civilistku.“

„Je to expertka, Harry. Dej jí šanci. Mám ji ráda a myslím, že nám hodně pomůže.“

Než se Bosch zadíval jinam, spatřila v jeho očích skepsi.

„Co je?“

„Neskončí tohle všechno někde v podcastu? Opravdu budeme vyšetřovat případy?“

Ballardová zavrtěla hlavou. Věděla, že se Bosch bude chovat takhle.

„Uvidíš, Harry,“ řekla. „Nemusíš s ní pracovat, ale vsadím se, že nakonec sám budeš chtít. Až takhle jsem si jí jistá. Stačí?“

„Stačí,“ odpověděl Bosch. „Nesnažím se vyvolávat problémy. Mám radost, že tu vůbec můžu být. Ty jsi šéf a já šéfa nikdy nezpochybňuju.“

„Jo, tak fajn. Pro dnešek to bude všechno.“

Bosch se rozhlédl po místnosti.

„Jsem poslední, koho jsi přijala,“ podotkl.

„Ale první, koho jsem chtěla,“ odvětila Ballardová. „Jen jsem musela všechno přichystat, než za tebou zajedu za návštěvu.“

„A taky ses musela ujistit, že projdu.“

„Jo, to taky.“

Bosch přikývl.

„Kde si tu člověk může uvařit kafe?“ zeptal se.

„Tamhle je kuchyňka s kávovarem a ledničkou,“ odpověděla Ballardová. „Projdeš přes...“

„Já ho tam zavedu,“ ozval se Laffont. „Taky potřebuju napopnout.“

„Díky, Tome,“ řekla Ballardová.

Laffont vstal a zeptal se, jestli chce kávu ještě někdo další. Ballardová i Aghzafiová odmítly a Bosch s Laffontem vyrazili do přední části archivu.

Ballardová je sledovala a doufala přitom, že si Bosch s bývalým agentem FBI sedne a nevyvolá hned první den v práci roztržku.

3

Bosch si navykl procházet staré dokumenty a vyšetřovací spisy sám ve svém domě. V osamění se nejlépe soustředil a napadala ho řešení a vyšetřovací postupy, na něž nikdo předtím nepomyslel. Byla to hodně tichá práce. Teď si však opět musel zvyknout na prostředí vyšetřovací místnosti a znovu se naučit, jak odfiltrovat rozhovory ostatních a soustředit se na vlastní agendu.

Zatímco Ballardová na druhé straně vcelku zbytečně dělicí příčky telefonovala a snažila se manévrovat mezi politickými požadavky, kterou její funkce zákonitě přinášela, Bosch otevřel první ze tří vyšetřovacích spisů obsahujících záznamy o dosud neúspěšném vyšetřování vraždy Sary Pearlmanové.

Začal fasciklem označeným jako SVAZEK 1 a okamžitě přešel na obsah. Veškeré fotografie místa činu i důkazních předmětů se podle soupisu nacházely ve třetím fasciklu, a tak Bosch přesunul pozornost na něj. Chtěl si ze všeho nejdřív prohlédnout fotky – prozatím o případu vůbec nic nevěděl a chtěl vidět přesně to, co původní vyšetřovatelé spatřili 11. června 1994 ráno, kdy se Sařino zohavené tělo našlo v její posteli v rodinném domě na Maravilla Drive v Hollywood Hills.

Ve třetím fasciklu bylo založeno několik průhledných igelitových obálek, přičemž každá z nich obsahovala dvě barevné fotografie vepředu a dvě vzadu. Vesměs se jednalo o klasické přesvětlené snímky, na nichž měla krev černofialovou barvu, bílá kůže získala alabastrový nádech a samotná oběť byla zbavená vší lidskosti. Saře Pearlmanové bylo pouhých šestnáct let, kdy jí život brutálně ukončil násilník, který ji udusil a pobodal. Na prvních snímcích ležela Sarah

rozplácnutá na posteli a flanelovou noční košili měla vyhrnutou tak, že jí zakrývala obličej. Bosch si zpočátku myslel, že jí vrah vyhrnul noční košili proto, aby mu neviděla do tváře. Když však prolistoval všechny obálky s fotografiemi, pochopil, že vrah nejprve Saru zabil a košili jí vyhrnul až pak. Bosch věděl, že je to klasický akt pozdní lítosti – vrah zakryl oběti tvář, aby se už na ni nemusel dívat.

Sarah měla v hrudi a na krku mnoho bodných ran; krev promáčela deku i příkrývku a srazila se kolem těla. Z podlitin kolem krku bylo rovněž patrné, že pachatel oběť v některé fázi útoku škrtil. Když Bosch sečetl léta strávená ve věce a léta u policie, vyšlo mu, že se na obrazy násilné smrti díval déle než padesát let. Tvrdit, že si za tu dobu na zkaženost a krutost lidské rasy zvykl, by bylo přehnané, ale na druhou stranu dávno přestal tyto exploze násilí vnímat jako pouhá vybočení z normálu. Víru v lidskou dobrotu do značné míry ztratil. Násilí pro něj nebylo odchylkou od normy. Byla to norma.

Věděl, že tento pohled na svět je veskrze pesimistický, ale po padesáti letech brodění se v tratolištích krve v něm mnoho naděje nezůstalo. A taky věděl, že temnému motoru vraždy nikdy nedojde palivo. Za jeho života ne. Ani za života nikoho jiného.

Dál listoval fotkami a vrýval si je natrvalo do paměti. Věděl, že tohle u něj zabírá. Vždycky pak dostal zlost a vytvořil si neporušitelnou vazbu na oběť, kterou viděl jen na fotografiích. Rozdmýchal v sobě oheň, který potřeboval.

Po fotografiích z místa činu přišly na řadu snímky důkazů, tedy jednotlivé fotografie zachycující potenciální důkazní položky. Byly mezi nimi záběry na cákance krve na zdi nad pelestí a na stropě nad obětí, snímky roztrhaných kalhotek odhozených na podlahu nebo fotografie zubních rovnátek, která se našla v záhybech příkrývky.

Nechybělo ani několik snímků otisků prstů, které daktyloskopičtí experti objevili, popráškovali a sejmuli na fólii. Bosch věděl, že otisky budou nejspíš patřit oběti, protože pokoj obývala ona. Záznamy původních vyšetřovatelů na druhé straně snímků mu to vzápětí potvrdily. Jedna fotka zachycující zřejmě otisk dolní poloviny dlaně však byla označena zkratkou NP. *Neznámý pachatel*. Nacházela se na